

Det er på tide, Tyskland stopper sin maltusianske biobrændstofpolitik, så mennesker kan få mad

Af Georg Neudecker

Artiklens forfatter er aktivist i Schiller Instituttets landbrugskommission i Tyskland

EIR, den 12. april, 2013

To år efter, at Super E10 benzin (der indeholder 10 % etanol) blev introduceret i Tyskland, udgør det stadig kun ca. 18 % procent af brændstof til biler. Andelen stiger stadig, men er langt fra de 80 %, som den tyske regering forventede. Flertallet af bilejere undgår fortsat Bio Super (15 % etanol). Det ser ud til, at råolie- og biobrændstofindustrierne ikke har været i stand til at levere tilstrækkeligt overbevisende dokumentation for, at biobrændstof er en fordel for miljøet, fordi dets oprindelse og forarbejdning ikke kan dokumenteres. Der hersker skepsis: nogle er bange for skader på deres biler, fordi det er usikkert, om denne biosuppe angriber brændstofsyste­met og ødelægger motoren; andre tager det etiske dilemma om »mad eller brændstof« op. Ingen normal person ønsker, at folk skal sulte et sted i verden, bare fordi man fylder tanken med biobrændstof. Stigende, globale fødevarepriser, såvel som en kolossal og stadig større nedgang i den totale mængde af producerede fødevarer, samt en faldende evne til at producere fødevarer, er alle årsag til, at der er hungersnød. Dette vil slutteligt berøre alle.

Fremstillingen af biobrændstof er ikke en ny opfindelse fra de

seneste 30 år. Omkring år 1900, da automobilmotoren stadig befandt sig i sin barndom, fremstillede man allerede brændstof, der indeholdt alkohol, til motorkøretøjer. Infrastrukturen var dengang meget ringe, med oliefelter, der slet ikke var udnyttede i moderne forstand. De beskedne, raffinerede råolieprodukter, som fandtes, såsom petroleum, blev hovedsagelig brugt til lamper. Tænk blot på Bertha Benz, hustru til opfinderen af den første automobil: Da hun kørte sin første tur fra Mannheim til Pforzheim, kunne hun kun købe brændstof på apotekerne. Fremtiden var endnu ikke blevet afgjort, og folk eksperimenterede i alle retninger. Undertiden var der flere elektriske biler og lastbiler, end der var motorkøretøjer med en indvendig forbrændingsmotor. Først, da startmotoren blev opfundet som motor i 1920'erne, var omstændighederne favorable for yderligere udvikling af motorer, der kørte på fossilt brændstof.

Fremstilling af biobrændstof begyndte i Brasilien i 1925, i Recife i staten Pernambuco. I 1931 fremstillede man 5,4 mio. liter, hvoraf det meste solgtes i det nordøstlige Brasilien. Under Den store Depression i 1930'erne brød Brasiliens sukkermarked sammen. For at beskytte investeringer i sukkerfremstillingen, øgede man fremstillingen af alkohol til 50 mio. liter, og en undtagelseslov krævede, at importører af brændstof blandede 5 % alkohol i deres produkt. Denne lov eksisterede frem til 1950'erne. Der kræves omkring 15 metertons[2]sukkerrør til at fremstille 1000 liter brændsel, og når sukkerrørsaften er presset ud, bliver der ca. tre metertons tør, kødfuld restmateriale, der kaldes bagasse, tilbage, som kan bruges til opvarmning. Varmen fra det brændende bagasse er imidlertid ikke nok til at destillere etanolen fra den gærede sukkerrørssaft; der skal bruges mere brændsel.

Den sociale virkning af denne monokultur i Brasilien diskuteres i Jean Zieglers bog fra 2011, *Destruction massive. Géopolitique de la faim*. [Massiv ødelæggelse. Sultens

geopolitik.] Han fortæller historien om Josué da Castro, forfatter til Geografica da fome (Sultens geografi). Da Castro, en verdensberømt forkæmper for retten til mad, havde studeret virkningerne af underernæring og fejlnæring hos børn. Da den økonomiske situation atter normaliseredes, gav alkoholprogrammet ikke længere mening.

[1] Det totale forbrug af biobrændstof i EU i 2012, som en andel af volumen af brændstof til transport, er 4,5-5 %. EU udgav i 2007 et »Direktiv for biobrændstof«, der krævede, at biobrændstof skulle udgøre 10 % af brændstof til transport i 2020; men i september 2012 blev målet ændret til at inkludere et loft på 5 % fra fødevarer; de andre 5 % skulle komme fra andre kilder end fødevarer, som halm.

[2] Meterton = 1000 kg

HOVEDARTIKEL:

Afsløret af Pecora-kommissionen:

Kontohavere blev narret til at blive »investorer«

Af Paul Gallagher, den 2. april, 2013

De ekstraordinære »Pecora-høringer« under Det amerikanske Senats bankkomite fandt sted fra slutningen af 1932 og i hele 1933 og sprængte »bankster-kriminalitet« lige ind i millioner af amerikaneres bevidsthed, samt førte direkte til vedtagelsen

af Glass/Steagall-loven i 1933.

Mens andre faser af høringerne senere blev mere berømte (f. eks. afhøringen af J.P. Morgan), så var det sagen om landets største kommercielle bank, National City Bank, der fremkaldte den udbredte reaktion af grov forurettelse, der var drivkraften bag Glass/Steagall-reformen.

Ligesom Bankia og andre spanske banker notorisk havde gjort det fra 2010 til 2013, havde National City narret sine kontohavere til at blive bankens »investorer« og havde fået dem til at overføre deres indeståender til aktier i selve National City og til aktier, som bankens investeringsafdeling, National City Co., spekulerede i.

Fra 1930 til 1932 led kontohaverne dernæst store tab.

Rapporten fra Senatets Bankkomite, der udkom den 6. juni, 1934, indledtes med »Den kommercielle bankvirksomheds funktionsmåde«, der rent ud udtalte, at »der bør være en skarp demarkationslinje mellem den kommercielle banks funktion og investeringsbankens funktion.« Ikke alene overtrådte National City denne linje, men fyldte også sine bankfilialer rundt om i hele landet med National City Co.-salgssteder for aktier, og de forvandlede deres kommercielle bankpersonale til aktiesælgere, der konkurrerede om bonusser for at levere kontohavere til investeringsgrenen.

To millioner aktier

De fleste af Senatets særlige undersøgelseskommissær Ferdinand Pecoras mange høringer var allerede blevet helliget til at vise den kolossale rolle, som kommercielle banker som National City Bank spillede i perioden 1926 til 1929 ved udlån af deres kontohavergrundlag til aktiebobler, aktiepuljer, firmaer og til at tage vekselrerlån, der skulle bruges til spekulation i aktier, obligationer og andre mere eksotiske instrumenter.

Gennem National City-chefer og bestyrelsesformand Charles E. Mitchell, der blev vanæret af høringerne, viste Pecora, hvordan kontohavere personligt først blev smidt ned i aktiespekulationens fårevask og dernæst klippet, alt sammen af National City Bank.

Senatets rapport fra juni 1934 udtalte, under titlen »Overtrædelse af formuebestyrerpligten over for kontohavere og investorer«:

»De kommercielle banker fandt i deres kontohavere et frugtbart marked for købere af aktier, som blev foreslået af deres investeringsafdelinger. Man solgte aktier, i hvilke bankens afdelinger havde en pekuniær interesse, til disse kontohavere.«

»Ikke alene anbefalede bankernes direktører og ansatte kontohavere til investeringselskabernes sælgere som mulige kunder, men bankens personale solgte bankaktier til kunder direkte, idet bankafdelingerne modtog et servicevederlag for sådanne salg.«

Og under overskriften, »Investeringsbankafdelingens handel og puljeoperationer med kommercielle bankers aktiekapital« opsummerede rapporten de tilståelser, som National City Banks funktionærer kom med under Pecoras ubøjelige afhøring:

»De kommercielle banker brugte deres investeringsafdelinger til ikke alene at omgå den lov, der forbyder banker at købe og sælge deres egen aktiekapital, men også til at deltage i risikable spekulationer i deres aktiekapital... Fra 1928 begyndte National City Co. en energisk, udstrakt kampagne for at sælge National City Banks aktiekapital, en kampagne, som omfattede ikke blot kontohavere og offentligheden, men også bankens ansatte... Kampagnen solgte omtrent 1.950.000 bankaktier til en værdi af ca. 650.000.000 dollar til offentligheden. National City Co. opmuntrede sine sælgere til at »svinge« offentligheden, inklusiv kontohavere i National City Bank,

over til aktier i National City Bank.«

I en særlig modbydelig praksis brugte funktionærer og insidere i National City Bank kontohavere til at pumpe salget op af andre aktier, som de spekulerede i og dernæst solgte ud af med profit, idet de overlod tabene ved aktieboblen til kontohaverne, »mickey'erne«¹

Bankkomiteens endelige rapport udtalte, at Bankloven af 1933, kendt som Glass/Steagall-loven, således blev vedtaget for at stoppe disse fremgangsmåder gennem en total opdeling af bankerne: »Bankloven af 1933, der vedtoges den 16. juni, 1933, blev kundgjort med det formål at udvirke en total adskillelse af de kommercielle bankers funktioner og investeringsbankernes funktioner, og for at udrydde meget af det misbrug, der blev afsløret under Senatshøringerne.«

1) Tilnærmelsesvis.. »dem, der bliver holdt for nar«.